

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΣΤΕΝΤΑΛ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΕΛΑΝΙΑΣ ΓΚΙΛΜΠΕΡ

Στέ οπιτι του ηδσοποιού Ντιγκζών. Πώς ο Στένταλ γνώρισε τη Μελάνια Γκιλμπέρ. Η ιδεώδης γυναικία του Στένταλ. Τα εξαιρετικά χαρακτηριστικά της Μελάνιας. Ρομαντική νεανική ερωτική. Έρωτικές προδοσίες. Τα μαρτύρια ενός ερωτευμένου. Οικονομικές στενεχώριες. Τρυφερές ερωτικές σκηνές. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Α'. ΙΛΗΨΑΜΕ σε προηγουμένα φύλλα για τους σπουδαιότερους έρωτας του Στένταλ, για τους έρωτας που του ανέπτυξαν η "Αντζέλα Πιέ-τρικζορα, η Κούρσα Παλιρί και η Μστίδη Ντεντιόβσκι. Θά ήταν έλλειψη, ωστόσο, η έ-ξιατόρησις αυτή της ερωτικής ζωής του με-γάλου μυθιστοριογράφου, αν παραλείπαμε τον σπουδαιότερο νεανικό έρωτά του, τον έρωτά του με την Μελάνια Γκιλμπέρ.

"Όταν ο Στένταλ γνώρισε τη Μελάνια ή-ταν μόλις είκοσι ενός χρόνων. Για πρώτη φορά την συνάντησε στο σπίτι του ηθοποιού Ντιγκζών, από τον οποίον η Μελάνια έλαμνε μαθη-ατικά δραματικής τέχνης. Τό οπιτι του Ντιγκ-ζών ήταν πολυζωναστο. "Εβλεπε κανείς έ-κει συχνά μαθήτριες, θεατρίστας, ανθρώπους του καλλιτεχνικού, του θεατρικού, του δημοσιογρ-αφικού και του γλεντζεδίου ζώσαν του Παρισιού.

Η Μελάνια είχε γεννηθεί σε μια μικρή πόλη της βορείου Γαλ-λίας. "Η μητέρα της ήταν πολύ όμορφη, άλλ' είχε χαρακτήρα βίαιου και άνοστοφου. Μια μέρα μάλιστα, μπροστά από τα παιδιά της, έκρί-τασε τον άνδρα της. "Ο άνδρας της προσπαθήθηκε ότι έληξε στ' ά-σπεία τό πράγμα. "Από τότε όμως διάκορη κάθε δεκατό μαζί της ως τό τέλος της ζωής του. Τήν είχε συγαθεί λιού σε τέτοιο βαθμό, ώστε όταν έφθασε στα τελευταία του και μια από τις κόρες του το έφο-νιζε να γράφει στη μητέρα της και να την καί-ριζε να τον ίδι, εκείνος βόηκε τη δύναμη και της είπε :

"Όχι, όχι, κόρη μου, άμρησ με να πεθάνω ήρωας.

Τήν εποχή εκείνη ο Στένταλ, ζητώδες, όπως ό-λοι οι νέοι της ηλικίας του, μια ιδεώδη γυναικία, χαριτωμένη και ίστερησιανή, δυσκολοκατάκτητη, άλλ' α και όχι έντελώς άπρόσβιτη, τρυφερή και ευά-σθητη, άφιλοζωησιμη, ικανή να διακορη την άλη-θινή άξία και να την προτιμήσει από την όμορφιά και τά πλούτη, έξιστη, μορφωμένη και εύδαρησιμη, μια γυναικία, τέλος, που να καταλάβει ότι δεν πρέπει να την άγαπούν μόνον, άλλ' ότι πρέπει και αυτή ν' άγαπά.

"Όλα λοιπόν αυτά τά ψυχικά χαρακτηριστικά, που δεν ήταν ούτε λίγα, ούτε τυχαία, τά βόηκε στην Μελάνια. Βόηκε μάλιστα σ' αυτήν και κάτι άλλο άκόμα, την όμορφιά!

Η Μελάνια είχε πρόσποτο κανονικό και ομορ-φό σάν των Έλληνικών άγαλιμάτων. Τά μάτια της ήταν γαλιανά και μεγάλα. "Όλες της ή κινήσεις ήταν χαριτωμένες, και δεν θά είχε κανένα άπο-λίτως ελάττωμα, αν δεν ήταν λιγάκι άδύνατη.

Από την πρώτη άόκη συνάντησή τους, η Με-λάνια ένδοσιόσε τον Στένταλ. "Έχεις, έγραφε άλλη μέρα σ' ένα φίλο του, ψυχή όχι άλλως ώ-ραία, αλλά άπέρωχη!"

"Όσοσο τό γεγονός ότι η Μελάνια δεν έκανε πολύ τακτική ζωή και ότι ως την εποχή που την γνώρισε ο Στένταλ, είχε συνδεθεί με πολλούς άντρες, τον άνησυχοσε. Δεν ήταν βέβαιος αν θά τον άγαποσε ειλικρινώς, και αν δεν θά προτιμήσε άλλ' άν άνά τον κανένα πλουσιο φίλο τό Στένταλ, είχε πολύ περιουσιωμένα έσο-δα εκείνη την εποχή, 150 φρ. τον μήνα που του έστελνε ο πατέ-ρας του).

"Όταν δεν συναντούσε τη Μελάνια στο Ντιγκζών, πήγαινε και την εβρασε στην κάμαρά της. Μια μέρα την βόηκε ντυμένη με άσ-προ φόρεμα και με πλατύνηρο ψάθιο καπέλλο, γαρισσιωμένο με ρός κορδέλλες. Ποτέ δεν του είχε φανεύ τόσο ώροια και όμορφη. "Ε-μωμάσε σε μια όμορφη άνοείσιμη μέρας. Έγραψε σ' ένα φίλο του. Τήν έβρασε και πήγαν μαζί περίποτο με άμιάξια.

Τέτοιους περιπάτους έκαναν τακτικά. "Επήγαιναν μαζί στα δι-άφορα έξοχιά προδοσία του Παρισιού και άφού έγεμιάζαν σε κανένα μικροεστιατόριο ή σε χαμιά λαϊκή ταβερνούλα, έπέστρεφαν με άργό βήμα, πιωμένοι από τό χέρι, στα σπίτια των. Κάποτε-κά-ποτε σταματούσαν και τότε η Μελάνια έγραφε άπαλά έπάνω του και ο Στένταλ, την φίλιόσε με δίη του την τρυφερό-τητα.

Ζούσαν σάν ένα ζευγα-ριόκι έρωτευσιωμένο φοιτη-τών.

"Όλες όμως ή άγάλες έχουν τά σύννεφα τους.

"Ετσι και ο έρωσ του Στένταλ προς τη Μελάνια είχε πολλά σύν-νεφα, γιατί, άπλοσίστα, η άγαπημένη του άπατοόσε!

Η Μελάνια στην πραγματικότητα ήταν μια μικρή όμορφη γυ-ναικόβια, χωρίς κανένα προστάτι, χαμένη στο πέλαγος της Παρ-ισινής ζωής και προσιωμένη για την εύκολή ζωή του θεάτρον. Εί-χε όλα τά ελαττωματα των γυναικων αυτού του είδους και δεν ή-ταν καθόλου πιστή. Τόν Στένταλ, στην άρχή των σχέσεών των, τον άπάτησε άόκετες φορές.

Τις άπάτες αυτές τις έβρασε βαρόδος ο Στένταλ. "Υπέφερε, έξη-λενε και ήθελε να εκδιωχθί. Καταφιόταν την τύχη του που δεν ή-ταν άρκετά πλούσιος, ώστε να έπαρκή μόνον αυτός στα έξοδα της Μελάνιας.

Γιά να την ζάνη να του είνε πιστή, κατέφευγε σε διάφορα μέσα και προσπαθοόσε προάπονο να κεντήση την ζήλοτητα της.

Στό Ντιγκζών έόσνηζε τότε και μια πολύ χαριτωμένη μαθή-τρια, η Φελίτ, που έλαμνε και αυτή έπιση- μαθήτρια δραματικής τέχνης όπως κι η Μελάνια. "Ο Στένταλ, λοιπόν άρχισε να έρω-τοπιη μαζί της. Γιά να της άόσει γυνότατος με την μεγαλειότερα κομψότητα, με την μεγαλειότερα έπιμέλεια, Φορούσε μεταξοτό παντε-λόν (βρωσιωμάσε στο 1805, στην εποχή του Ναπολέοντος), μαύρες κάλτσες, σακιά κανελλί και θαμιάσιες γοαδέτες. "Ετσι κατόφους, γαίνεταν, να μετράζει κάποιος την άσχημιά του—γιατί δεν ήταν ό-μοιός—και να γαίνεταν συμπαιθιμικός στην Φελίτ. Τίποτε όμως πε-ρισσότερο. Τά πράγματα έμεναν έκει.

Τά χαμώματα αυτά του Στένταλ, του τά πλήρωσε με τό παραλί-νο η Μελάνια. "Όταν μετά τις συναντήσεις του με την Φελίτ, στις όποιες έβρισκότο και η Μελάνια, έπήγαινε να την βόη σπιτι της, η Μελάνια παρόγγυελη στην ίστερησία της να του πη ότι δεν βρισκόταν έκει.

"Ο Στένταλ καταλάβαινε την ψευτιά και βουτερά από λίγη ώρα ένατερονοόσε. "Αλλά και πάλιν η ίστερησία με ποηρό ήθος του άπαντούσε: «Η Κούρια έβρασε τά μαγαλιά για φρούια, η: σ'Η Κούρια έβρασε με τον Χ. Μιλάν (έναν από τους έπισιωσιωσιμους φίλους και προστάτας του Στένταλ).

"Χόρημα, άτιμο χόρημα, όλα εσύ μου τά κά-νεις!", έγραφε, ασιαμένος απ' τό θυμό του, τό βράδι, στο Ημερολόγιό του, ο Στένταλ. "Αν ήμουν πλούσιος, αν είχα όένα χιλιάδες φράγκα εισόδημα τό χρόνο, δεν θα μου έκανε αυτά τά σκέτσα η Μελάνια. Θά φοβότανε μή με χόση. "Εγώ τώρα με παίζει, όπως θέλει".

Γιά να ξεσάση έπήγαινε στο θέατρο, όπου έλιζε ότι θα συναντούσε την Μελάνια. Μά εκεί νέες άπογοιησιωσιμους τον έπεριόμιναν. "Εβλεπε την άγαπημένη του να κάθεται στην πλατεία, με κά-ποιον θαμισιστή της, ενώ αυτός βρισκότανε ψη-λιά, στη βή, σεριά τό θεωρείον η και άόχη ψη-λότερα, στο ίστερσιωόν! "Από εκεί την έκώττασε σάν ένα πλάσμα άπρόσιτο, χαμένο για πάντα γ' αυτόν!

Μετά τό θέατρο σκεπτόταν ότι θά μπορούσε να την συναντήση στην έξοδα και να πάνε μαζί σε κανένα ζαχαροπλαστείο ή να την άδηγησι με άμιάξι στο σπιτι της. Δέ θά της έλεγε ότι ήταν

στο θέατρο, άλλ' ότι περνούσε τυχαίως και επειδή ήταν ή ώρα που τελείονε τό θέατρο, περνούμε μήπως και την δεί. Μά τό ζαχαρο-πλαστείο ήθελε έξοδα, τρία και τέσσερα φράγκα και άλλα τόσα τό άμιάξι. "Αν τά έόδοθε δε θά μπορούσε να πάν περίποτο μαζί της την άλλη μέρα. Είνε άλληθε ότι μπορούσε να έξοικονομησι τά πρά-γματα, βάζοντας ένέχορο τό όρολόγιό του. Μά αυτό ελε γίνετι κώλας. Γινότανε μάλιστα τακτικά τις πρώτες μέρες τό μνηός.

Παρ' όλ' αυτά, ο Στένταλ περνούσε τις γλυκύτερες ώρες μαζί με την Μελάνια. Το άπήγγυελε τους όλοους που της έμάθαινε ο Ντιγκζών, ζητότας την γνώμη του, ή έννο της έχετιέ τό μαλλιά ή καμιάρα της, του άηρτότανε τις πιο χαριτωμένες ιστορίες. "Ό-ταν έφραγε ή ύστερησία, οι δύο φίλοι έαπλονοόσαντε μπροστά από τ'όρα και έκει πιωμένοι από τό χέρι, ένώτταζαν σιωπηλοί, επί ώρα τά τρελλά παιχνιδία της φωτιάς. Τις στιγμές αυτές ο Στένταλ δεν άμιάξυε καθόλου για την άγάτη της Μελάνιας...

Πολλές φορές η Μελάνια ήταν μελαγχολική, και έλαμνε. "Ο Στένταλ έγραφε τότε τρυφερά έπάνω της και σφουγιόσε με τά χείλη του τά δάκρυά της.

Τότε τό μέποτο της Μελάνιας ξεσυννέφιαζε, τά μάτια της έλαμναν και πάλιν από χαρά και σπύ-θοντας άπάνω του, του έ-ψιθόριζε με τον τρυφε-ρότερο έρωτικό τόνο :

Ο Στένταλ

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

-- Θανατικές κατάδικες.

'Ο τελευταίος κατάδικος που υπέστη τον διά πυρός θάνατο ήταν ο έμφορτης Χόλτς, έξ Γερμανίας, ο οποίος κάρπη δημοσία στις 28 Μαΐου 1813 μαζί με τη γυναίκα και συννεχό τον Χριστιάνο Δέλτς. Έπίσης ο τελευταίος κατάδικος που έθανατώθη διά τροχού ήταν ο επίσης Γερμανός Μέγερ, όστις εξετελέσθη στις 2 Μαρτίου 1837. 'Ο τελευταίος δέ ο οποίος κατεδικάσθη στον «δι' ένοσηκώσεως» θάνατον υπέθανε κατά το 1730. Ένοσηκώσις ήταν ή ποινή εκείνη κατά την όποιαν ο κατάδικος κλεινόταν γερά μέσα σ' ένα σακάκι και οδηγούν μέσα στη θάλασσα ή σε κανένα ποτάμι. Στην ποινή αυτή καταδικάζονταν συνήθως ή γυναίκες που σκότωσαν τα παιδιά τους.

-- Ένα συνέδριο κοφφαλάων.

Τελευταία συνήλθε σε μιιά πόλι της Γερμανίας ένα συνέδριο το όποιο διήρκεσε δύο διόλιζες μέρες και κατά το όποιο έγιναν πολλές συζητήσεις... χωρίς ν' άκουσθη ούτε μιιά λέξη άπ' τό στόμα των οητόρων. Στο συνέδριο αυτό παρευρέθησαν όλοι οι κοφφαλάοι της περιφέρειας Έσσης, οι όποιοι είχαν πάει εκεί για να λύσουν τά ζητήματά τους. Την πρώτη μέρα ετελέσθη λειτουργία, κατά την όποια ο ιερέας του σπύλλογον εκήρυξε το θείο λόγο—διιά νεμμάτων και χειρονομιών φραζά. Το άπόγευμα οι κοφφαλάοι έκαναν έκδρομή και τό βράδυ διασκεδάσαν σ' ένα άπ' τά μεγαλύτερα ξενοδοχεία της πόλεως. Την άλλη μέρα την αφιέρωσαν σ'... συζητήσεις για διάφορες ύποθέσεις του σπύλλογον τους...

-- Έπειδή έφαγε μιιά... γάτα.

Πρό τινων έβδομάδιον κατεδικάζη κάποιος Μεξικανός στις έξής ποινές, έπειδή σκότωσε και έφαγε μιιά γάτα, καθώς απέδειχθη στη διεξαγωγή της δίξης :

- 1) Σέ φυλάκιση δύο ήμερων με ψωμί και νερό.
2) Σέ τριάντα ραβδισμούς.
3) Σέ τετρατή περιορισμό μέσα στο δήμο του, και
4) Στά έξοδα της δίξης.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Κατά τον γεωμόνα του 1720 ο Πέτρος ο Μέγας της Ρωσίας είχε δώσει διαταγή να γίνουν μεγάλες πολεμικές έξοηλσεις και προετοιμασίες, άλλα κανένα άλλο δεν ήξερε εναντίον τίνος έχροθ θα γινόταν ή έκστρατεία. Αυτό άποτελούσε μυστικό που τό ήξερε μόνον ο αυτοκράτωρ, ή σύζυγός του Αικατερίνη και ο ύπουργός Μεντζίκωφ.

Μιά μέρα ο αυτοκράτωρ κάλεσε έναν ύπαισθητή και τον ρώτησε τί νεότερο λεγόταν στην Πετρούπολι. --'Όλοι, Μεγαλειότατε, μιλούν για την έκστρατεία που πρόκειται να επιχειρήσουμε κατά της Περσίας, άπάντησε ο ύπαισθητής. --Κι' από που τό έμαθες αυτό; τον ρώτησε ο Πέτρος έξάλλος άπ' την όργη. --'Απ' τον παπαγάλο της αυτοκρατείας. Προχθές που είχα πάει να πάρω διαταγές άπ' την Μεγαλειότατη, τον άκουσα να λέη τέσσερες φράσεις : «Θά έκστρατεύουμε κατά της Περσίας!» Κι' έτσι ήταν πραγματικός. Τη φράση αυτή ο παπαγάλος την είχε άκούσει μέσα στο βασιλικό γκαρφείο, όπου ο αυτοκράτωρ την επανειλάμβανε με έντονο ύφος στις σχετικές συζητήσεις...

-- Σ' άγαπάω !..

Έπίσης ο Στέντιάλ άγαπούσε πολύ τά μικρά τους γεύματα στο σπίτι της Μελανίας. 'Όταν έγυρίζαν από τον περίπατό τους, ή ύπηρετρια τους τηγάνιζε γλήγορα-γλήγορα πατάτες, τους έφτιαχνε μιιά παχειά όμελέττα και τους έφερε φρούτα και κρασί. «Βάζουμε, διηγείται ο Στέντιάλ, μιιά καρτέλα άνάμεσά μας, και ριχνόμαστε στο φαί με μιιά λαμαρίνα, σαν νάχαμε μέρες να φάμε».

Στό σημείο αυτό βρισκόταν τά πράγματα, όταν έξαφνα, μιιά μέρα ή Μελανία ανήγγειλε στον Στέντιάλ ότι θα πήγανε στην Μασσαλία. Μιά νέα σελίδα του μικρού αυτού έρωτικού μυστογραφίματος άρχισε. Θά τη διηγηθούμε και αυτήν στο έρχόμενο φύλλο.

Η ΔΗΜΩΔΗΣ ΠΟΙΗΣΙΣ

Χ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

-- 1 --

Στη βρύση στέκο και δίφω, νερό κρατό δέν λινό. Τηρόγοντας τις έμμορφες που πήραν τό κανάτι. Κανάτι, έμμοζαγόνατο, νίζα τό οίκελό σου, που σε κρατούν ή έμμορφες και πίνουν τό νερό σου. Τρεις άδερφοφίλες είμαστε κι' ή τρεις άδερφοποφίλες, τη μιιά τη λένε Βασιλακά, την άλλη Κρόα Βρούσι, την τρίτη την καλύτερη τη λένε Κυταρίσι. Νά έφίληγα τη Βασιλακά, νάπινα από τη Βρούσι, νάπέτα νά κοιμήσιονα κοντά στο Κυταρίσι!

-- 2 --

- Που ήσουν περιστεροφίλο μου, τόσον κρατό που λείπεις;
-- Πήρα να μάσο λάχανα στα κλέφτικα λιμνία, κι' οι κλέφτες μάς αγνάπτησαν από ψηλή ραζούδα :
-- Κορώσια μαυρομάτια, για κοινοκαρτερίτε κάτι να σάς ροτήσουμε, κάτι να σάς είπούμε. Μην είναι βέγγες στο χωριό, μην είναι κι' 'Αρβονίτες;
-- Που έξέρω, κατεπάνω μου, κι' αν είναι κι' αν δέν είναι;
-- Φαρού είναι δύο, τρεις, τέσσερις και κάνουν τον άσχημο;
-- Ποιός έχει δύο γλυκό κρασί, έχει όμορφο κρασί;
-- Πατάς έχει γλυκό κρασί, έχει όμορφο κρασί. Έπυχαν και κοιμόναμε μες στού πατά τό σπίτι.
-- Πατά, φρούι, πατά, κρασί, να πιούν τά παλληκάρια, πατά, τη θυγατέρα σου, τη θέλει ο κατεπάνω.
-- Έμένα ή θυγατέρα μου λείπει στο μοναστήρι, για να γενή καλογοριά ν' άγάψη την ψυχή της.
-- Πατά, σου κόβω τά μαλλιά, σου κόβω και τά γένια!
-- Έλγη και την έφερε, φέρδινα φλομισμένη.

-- 3 --

Σαν μήλο πούνα στη μιλιά τό παραγομένο, έτο' είνε και τ' άπάνταρο σαν έχει τ' κωφό του. Λόγια λέει της μίας τον, λόγια της άδερφής του : --Μάνα, στη μέση δέ χωριό, στην άκρη δέν κοιμάται, άστρασε μου έξω στην άκρη, έξω στο περιόλι, κι πέτυον τ' άνθη άπάνω μου, τά μήλα στην ποδιά μου, να πέτη της άμυγδαλιάς τό παραγομένο της.

-- 4 --

'Όσο είνα' τό μήλο κόζακο και τό κροθίν άσπρο και τό τριαντάφυλλο ξανθό άπάνω στο κλωνάρι, έτο' είνε κι' ή άγάτη μου, ή άγαπητή μου. Μην την πανεύξη, Κοστανή, την όμορφη γυναίκα, γιατί κρακά δανείζεται και φανερά μοιράζει. --'Αστρα γιο κι' άς δανείζεται, φλοριά κι' άς τά μοιράζει. --Κώπια, δέν δίνει τ' άσπρα σου μοιρά και τά φλοριά σου, παρά δανείζει το φιλί, ντροπιάζει έσε κι' έμένα...

-- 5 --

-- Που πάς, άγγελοκό κοριό, που πάς κωμορομένο;
-- Στη βρύση πάω για νερό, στον ποταμό να πλύνω.
-- Στη βρύση Τοφκού κλόνηται, στη στράτα παλληκάρια. Φυλάω, που πίνουν τό νερό, φιλούν τά μάγου μάτια. Φυλάω, θυγατέρα μου, μαρούς μη σε φιλήση, μαρούς ούδέ μαυροειδούς ούδέ και λωζιμενούς.

-- 6 --

Στην παραπάνω γενοιά, στην παρακάτω ρούγα ένας κοντός κοινοτάσιος έχει όμορφη γυναίκα και τη τηλείει ή γενοιά, την αγαπάει κι' ή ρούγα. Χροές βαρή του ούσανε και θε να την πουλήση. Παρασκευή την έλινξε, Σαββάτο τη χτενίει, την Κυριακή τ' άπόγευμα τη βγάει στο παζάρι. --Πόσο, κοντέ, τη λυγερή, πόσο, κοντέ, την κόρη; --Χίλια έχει τόνα μάγουλο κι' άλλα χίλια έχει τ' άλλο, τό λυγερό της τό κοριό διαμετρημούς δέν έχει.

-- 7 --

Μορή μικροφύλα λεμονιά με τά πολλά λεμόνια, χαμήλωσ' τά κλωνάρια σου που κελιάδουν τ' άρόνια. Άρόνια μου, μεμπάλια μου, να ζήτε, μη λαλείτε, γιατί ή άγάτη μίσησε και πάει από τό βράδι. Τί φταίνε τά γλυκά κρασιά, τί φταίνε τά παλληκάρια, τί φταίνε κι' ή άπάνταρες που βάνουν τό φτιασίδι; Βάνουν ή νείες ή έμμορφες, βάνουν κι' ή παντρημένες, τό βάνουνε κι' ή παπαδιές κι' άφάνουν τους παπαδιές!

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΔΙ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

Μιά μέρα ο Μέγας Ναπολέων βρισκόταν στο δωμάτιο της αυτοκρατείας, την ώρα που εκείνη καλωπίζοντα. Σε μιιά στιγμή ο αυτοκράτωρ πάτησε τό πόδι μάς κυρίας της τιμής και συγχρόνως έβγαλε μιιά φωνή δυνατή, σαν να κόνεσε αυτός φοβερά.

-- Τί έχεις; τον ρώτησε έντονος ή αυτοκράτειρα. --Τίποτε, απάντησε εκείνος γελάοντας. Πάτησα τό πόδι της κυρίας από δω και έβγαλε τις φωνές πουν προφτάσει να φωνάξη αυτή. Κι' όπως βλέπεις, καλά τά κατάφερα...

